

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2044/2019
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Илић, адвокат из ..., против туженог Комуналног јавног предузећа „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Бојан Милосављевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 448/19 од 12.03.2019. године, у седници већа одржаној 27.05.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 448/19 од 12.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, као неоснован.

Образложење

Основни суд у Великом Градишту је донео делимичну пресуду П1 42/16 од 01.03.2017. године, којом је усвојио тужбени захтев и поништио као незаконито решење туженог број .. од 04.10.2016. године, којим је тужилци престао радни однос и обавезао је туженог да тужиљу врати на посао и распореди на радно место шефа рачуноводства.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 448/19 од 12.03.2019. године одлучено је о жалби туженог, тако што је ставом првим изреке првостепена пресуда потврђена у делу којим је поништено наведено решење туженог о престанку радног односа тужиље и делу којим је обавезан тужени да тужиљу врати на посао, а ставом другим је првостепена пресуда укинута у делу којим је тужени обавезан да тужиљу распореди на радно место шефа рачуноводства и у том делу је тужба одбачена као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, и то одлуке садржане у ставу првом изреке пресуде другостепеног суда, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду другостепеног суда, у границама прописаним чланом 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 87/18), и нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из става 1. овог члана на коју се ревизијом указује. Ревизијом се оспорава оцена доказа и на тај начин оспорава утврђено чињенично стање. Другостепени суд је прихватио оцену доказа дату од стране првостепеног суда и утврђено чињенично стање, а у образложењу побијане пресуде дао оцену жалбених навода који су од значаја за одлуку о захтевима стављеним у поступку, сагласно члану 396. став 1. и није био дужан да детаљније образлаже пресуду којом жалбу одбија када прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, сагласно одредбама члана 396. став 1. и став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време. По закљученом уговору о раду, тужила је од октобра 2011. године радила на радном месту шефа рачуноводства, са 4. степеном стручне спреме-економски техничар. Решењем туженог од 04. 10.2016. тужилци је отказан уговор о раду, због престанка потребе за њеним радом, јер је услед технолошких, организационих промена код послодавца престала потреба за обављањем послова које је обављала по уговору о раду, а не може јој се обезбедити обављање других одговарајућих послова или оспособљавање за рад на другим пословима, нити упућивање на рад код другог послодавца.

Потреба за обављањем послова шефа рачуноводства код туженог није престала и то радно место није укинато, већ је и даље предвиђено са једним извршиоцем. Правилником о изменама и допунама правилника о организацији и систематизацији радних места од 12.07.2016. године код туженог, радно место благајника је припојено радном месту обрачунског радника. Код туженог је и даље остало предвиђено радно место шефа рачуноводства, за које тужила испуњава прописане услове у погледу стручне спреме и радног искуства. После укидања радног места благајника, запослена на тим пословима је задржана на раду и након проглашења тужилце за технолошки вишак, постављена је на радно место шефа рачуноводства. Радно место шефа рачуноводства је и пре и после измене Правилника, систематизовано са једним извршиоцем. Тужила је послове тог радног места обављала по закљученом уговору о раду.

Тужени није имао обавезу доношења програма решавања вишка запослених. Од 30 запослених, само је тужила проглашена вишком. То је учињено по принципу смањења броја запослених у заједничкој служби са 4 на 3 запослена, формирања трочлане Комисије за доношење одлуке о проглашењу технолошког вишка и применом критеријума као да је у питању смањење броја извршилаца на истом радном месту, што овде није био случај.

Имајући у виду да радно место шефа рачуноводства није укинато, да није престала потреба за обављањем послова тог радног места и да се организациона промена не односи на смањење броја извршилаца на истом радном месту, нижестепени

судови су закључили да тужилци није могао бити отказан уговор о раду као вишку. Због непостојања законског основа у смислу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/05...75/14) побијано решење туженог је поништено као незаконито и применом члана 191. став 1. овог закона тужени је обавезан да тужилцу врати на рад.

Врховни касациони суд прихвата становиште другостепеног суда, засновано на правилној примени материјалног права, јасно наведено у образложењу побијане правноснажне пресуде, а које се у битном своди на оцену о правном значају непобитне чињенице да радно место шефа рачуноводства на којем је тужилца радила по закљученом уговору о раду, није укинута, те стога није постојао оправдан разлог да послодавац тужилцу откаже уговор о раду као да је она вишак.

Тужени у ревизији износи да је након систематизације радних места за три радна места конкурисало четири извршилаца, што је подразумевало да се спроведе оцењивање запослених по одређеним критеријумима када за једно радно место конкуришу више извршилаца.

Изнети наводи не могу бити прихваћени. У питању није био конкурс за заснивање радног односа и бодовање кандидата по конкурс за попуно радних места, нити је у питању била ситуација да је смањен број извршилаца на одређеном радном месту, па да се због таквог смањења врши бодовање оних запослених који обављају послове управо тог радног места за које је смањен број извршилаца. Тужилца је имала заснован радни однос и једини је извршилац била на радном месту шефа рачуноводства, које и даље постоји као систематизовано са једним извршиоцем. То је разлог због којег тужилци није могао бити отказан уговор о раду, независно од околности да је укинута радно место благајника и послови благајника припојени другом радном месту (обрачунског службеника). Таква промена не погађа радно место шефа рачуноводства на којем је тужилца радила, те не представља законити основ за промену радноправног статуса тужилце.

Према свему наведеном, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права код оцене о незаконитости побијаног решења, која за последицу има усвајајућу одлуку о захтеву тужилце за враћање на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду. Према исходу поступка по ревизији, туженом не припада накнада трошкова овог ревизијског поступка.

На основу члана 414. став 1. и члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Бождар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић